

РЕШЕНИЕ

№ 1037

гр. София, 09.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 15.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **11619** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на А. И. К., с адрес в [населено място], против заповед 3286з-2845/29.07.2024 г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР, с която е отказано, по подадено заявление, снемане на полицейска регистрация, извършена на осн. чл. 68, ал. 1 от ЗМВР.

В жалбата и в с.з. чрез адв. С. се излагат съображения, че отказът не съответства на материалния закон. Не е съобразена актуалната практика на Съда на ЕС. Деянията, за които е направена регистрацията, бил извършени преди повече от 15 години. Оттогава лицето не е извършвало други противоправни деяния. Твърди, че е реабилитиран от съда.

Иска се отмяна на отказа и връщане на преписката за ново произнасяне. Претендират се разноси за две съдебни инстанции.

Ответникът - директор на Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР, чрез юрк. П. счита жалбата за неоснователна по доводи, изложени подробно в писмена защита. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност досежно разноските, претендирани от насрещната страна.

Жалбата е допустима. Подадена е от лице-адресат на индивидуален административен акт, засягащ неговата правна сфера неблагоприятно, доколкото му се отказва реализиране на право. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

От фактическа страна се установява следното:

В Главна дирекция „Национална полиция“ чрез СДВР е постъпило заявление (л. 9) с вх. №

513000-27256/08.04.2024 г. по описа на СДВР от К. с искане за заличаване на наличните регистрации по присъда постановена по НОХД № 3654/2013 г., тъй като наложеното му наказание по делото е изтърпяно и е допусната съдебна реабилитация на основание чл. 87, ал. 1 от НК.

При разглеждането на искането АО е установил, че А. К. има извършена в 09 РУ - СДВР полицейска регистрация, обвързана с посоченото от него наказателно производство по НОХД № 3654/2013 г. на СРС под рег. № 7462 от 13.06.2012 г. Полицейската регистрация е извършена на А. К. за деяние по чл. 195, вр. чл. 194 от НК, по ДП № 1414/2012 г. на 09 РУ – СДВР, пр.пр. № 16875/2012 г. на СРП. В СРС е внесен обвинителен акт от СРП срещу К., за извършено престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4. пр. 1-во и 2-ро. вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 от НК, в условията на съучастие като съизвършител с други лица. Образувано е НОХД № 3654/2013 г. по описа на Софийския районен съд (СРС). С протоколно определение (л. 11 и сл.) от 23.03.2016 г. СРС, НО, 12-ти състав, постановено по НОХД № 3654/2013 г., СРС одобрява постигнатото споразумение по силата на което А. И. К. се признава за виновен за това, че на 13.06.2012 г. в [населено място], около 02,25 ч. в района на мотел „Божур”, в условията на съучастие като съизвършител с други лица чрез използване на лек автомобил и техническо средство за рязане на желязо, е направил опит да отнеме чужди движими вещи - 4 бр. метални стълбове за осветление, от владението на друго лице, без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, като опитът е останал недовършен по независими от деца причини, поради което и на основание чл. 195, ал. 1, т. 3 и т. 4, пр. 1-во и 2-ро, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 от НК, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, му се определя наказание „лишаване от свобода“ за срок от 10 месеца и 10 дни, което да бъде изтърпяно при първоначален „строг режим“ в затвор. На основание чл. 59 от НК от така определеното наказание „лишаване от свобода“ се приспада времето, през което подсъдимият е бил задържан до 72 часа, а именно считано от 13.06.2012 г., както и когато е бил с взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 15.06.2012 г. до 18.04.2013 г. Протоколното определение на СРС от 23.03.2016 г. по НОХД № 3654/2013 г. е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

С протоколно определение (л. 17 и сл.) от 29.07.2020 г., постановено по НЧД № 7140/2020 г., влязло в сила на 06.08.2020 г., СРС на основание чл. 87, ал. 1 от НК реабилитира А. И. по присъди постановени по НОХД № 3654/2013 г., НОХД № 102/2008 г. и НОХД № 10731/2010 г., всички по описа на СРС.

При тези факти АО е приел, че прекратяване на делото при сключване на споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително при допусната/постановена съдебна реабилитация.

Обсъдена е тежестта на деянията, прието е, че в тази насока е и съображение 61 от Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22 г. на Съда на Европейския съюз (ЕС), съгласно което настъпилата реабилитация не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е единствено индиция, че субектът на данни представлява по-малък риск.

Изложено е, че според съображение 28 от Директива (ЕС) 2016/680 се предвижда, че за целите на предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията компетентните органи имат нужда да обработват лични данни, събрани в контекста на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, извън този контекст, за да достигнат до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления.

С оглед т. 67 от Решението на СЕС АО е изложил и конкретни съображения относно „абсолютната необходимост“ за продължаване съхранението на личните данни на А. И. К. за извършената му полицейска регистрация. Степента на риск на лицето следвало да се отчете като

елемент наред с естеството и тежестта на престъплението, конкретния контекст в който е извършено, извършени разнородни престъпления, наличието на други производства (минали и настоящи), миналото или профила на лицето, вкл. в светлината на Директива (ЕС) 2016/680.

Анализът сочел, че срещу А. К. са водени множество досъдебни производства, многократно е задържан в полицейски управления по ЗМВР. Признат бил за виновен и е осъждан и по две други наказателни производства на съдебна фаза - НОХД № 102/2008 г. на СРС за престъпление по чл. 198, ал. 1, пр. 1-во, пр. 2-ро, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК и по НОХД № 10731/2010 г. на СРС за престъпление по чл. 198, ал. 1 пр. 1-во от НК, вр. чл. 381, ал. 4 от НПК, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК. На основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК. Приел, че извършените престъпления от А. И. К. са с висока степен на обществена опасност и същите показват трайно установено незачитане на правовия ред от негова страна и рецидив на престъпното поведение.

Данните от справката определяли личността на К. като рискова за обществото по отношение противодействието на престъпността и опазването на обществения ред.

В конкретния случай и в резултат от направения анализ, се налагал извод, че към момента на произнасянето данните от полицейска регистрация рег. № 7462 от 13.06.2012 г. по описа на 09 РУ - СДВР извършена на А. И. К., се съхраняват в подходящ и разумен срок с оглед целите, за които се обработват - противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, а извън този контекст, за да достигнат полицейските органи до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления.

Позовал се и на мотивирано предложение (л. 8) за отказ за снемане на полицейска регистрация рег. № 7462 от 13.06.2012 г. по описа на 09 РУ – СДВР, извършена на лицето (рег. № 513р-50429/15.05.2024 г. по описа на СДВР)

С тези доводи отказал снемането на полицейската регистрация.

Жалбата е основателна.

Заповед 32863-2845/29.07.2024 г. е издадена от компетентен административен орган – директорът на Главна дирекция „Национална полиция“. Съгласно чл. 68, ал. 6 във вр. с чл. 29, ал. 1 ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица. Така предвидената възможност за делегиране на правомощия е осъществена със заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи (л. 39), с която на основание чл. 68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник-директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Спазена е предписаната от закона форма със задължителните реквизити - наименование на органа, който я издава, име и длъжност на издателя, подпис на издателя.

При издаване на акта не са допуснати и съществени нарушения на административно производствените правила. Изпълнено е изискването на чл. 19, ал. 4, т. 2 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като е изготвено предложение от структурата, извършила полицейската регистрация, с изразени мотиви за отказ за снемане на регистрацията.

Безспорно е, че нито едно от посочените в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР основания за изтриване на лични данни от полицейския регистър не е приложимо в разглежданата хипотеза за лицето, дори след като е реабилитирано, поради което тези данни се съхраняват в съответния регистър и могат да бъдат обработвани от имащите достъп до тях органи без никакви ограничения във времето, до смъртта на това лице.

Страните не спорят за фактите. Спорът е материалноправен и се свежда до преценката правилно

ли административният орган е упражнил оперативната си самостоятелност, приемайки че извършването на няколко деяния с висока обществена опасност, макар и извършени в отдалечен период от време, са основание за постановяване на процесния отказ.

Съхранението от полицейските органи на лични данни и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер до смъртта на субекта на данни, включително, когато той е реабилитиран се отнася до обработване на лични данни, отговарящи на цели, които съгласно чл. 1, § 1 от Директива 2016/680 попадат в приложното поле на тази директива.

Съгласно чл. 4, § 1, буква в) от нея, държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на "свеждане на данните до минимум", с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл. 4, § 1, буква д) от Директива 2016/680 държавите - членки трябва да гарантират, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

В решението на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С -118/22 г. е дадено задължително тълкуване, че чл. 4, § 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, § 2, буква б) и чл. 16, § 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Дадените разрешения с цитираното решение на СЕС са напълно относими по спора в настоящото производство. В оспорения административен акт не е извършен необходимия анализ в посочения по-горе смисъл: относно личността на жалбоподателя с оглед отдалечеността на извършените деяния във времето и дали профилът му продължава да бъде рисков; за целите за защита националната сигурност ли се съхраняват и обработват данните или за целите на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред; какъв период е изминал от извършване на деянието, за което е осъдено лицето; периодът от изтърпяване на наказанието до датата на подаване на искането за снемане на полицейската регистрация.

В българското законодателство и по специално в ЗМВР не е транспонирана разпоредбата на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, съгласно която следва да бъдат установени срокове за изтриването на данните от администратора или техен периодичен преглед.

Съгласно чл. 633 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, решението на Съда на Европейските общности (СЕС) е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България и дадените с Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. разрешения са

безспорно относими към настоящия казус се налага извода, че обработването на лични данни в случаите, свързани с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред и по-конкретно по повод извършена в тази връзка полицейска регистрация е допустимо само ако администраторът периодично проверява дали съхранението е необходимо за целите, за които те са били обработвани, като същия следва във всеки конкретен случай по искане на заинтересовано лице да осъществява тази проверка като съобрази: характера и тежестта на престъплението, за което е осъдено лицето; настъпилата реабилитация; дали в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер; както и данните за личността на лицето, респективно рискът, който то представлява и намалял ли е този риск, съобр. цитираното от АО съображение 61 от Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22 г. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва полицейската регистрация на лицето да бъде снета, респективно ограничена.

В случая прави впечатление, че в отказа на ГДНП е коментирано единствено обстоятелството, че деянията, за което е осъдено лицето, са с висока степен на обществена опасност. Направен е анализ на поведението само към момента на извършването на деянията, но не са изложени мотиви съотнесени към текущата му към онзи момент възраст. Решаващият довод на ответника, че високата степен на обществена опасност на извършените деяния обуславя отказ, биха били достатъчни за постановения правен резултат само ако не е изминал достатъчно дълъг срок от извършването на тези деяния до момента на подаване на искането, и не се презюмира разумна и вероятно възможност, че лицето е поправило поведението си.

Не е коментирано личностното развитие на К. от 2012 г., когато е извършена полицейската регистрация, до датата на заявлението и произнасянето на органа по него. Липсват мотиви защо лицето следва да се приема за такова с рисков профил, доколкото са изминали повече от 10 години от извършване на регистрацията и наказуемите деяния (извършените административни нарушения нямат отношение към произнасянето, доколкото по преписката са събрани материали и в тази насока). По тези обстоятелства органът не е взел отношение (в този смисъл вж. решение № 12344/02.12.2025 Г. по адм. д. № 9622/2025 г., V ОТД. на ВАС, решение № 10614/29.10.2025 г. по адм. д. № 4353/2025 г., V отд. на ВАС и др.)

Административният акт следва да бъде отменен и преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне, съобразно мотивите на съдебния акт, с изследване на поведението и личността на заявителя в периода от извършване на последното деяние до подаване на искането за заличаване на личните данни.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя се дължат сторените разноски за две съдебни инстанции – държавна такса в размер на 10 лв. и адвокатски хонорари на обща стойност 900 лева. По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, 84-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 3286з-2845/29.07.2024г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация на А. И. К., ЕГН [ЕГН], рег. № 7462 от 13.06.2012г. по описа на 09 РУ – СДВР.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за ново разглеждане на заявление вх. № 513000-27256/08.04.2024 г. по описа на СДВР,

подадено от А. И. К. за снемане на полицейската регистрация, при спазване на дадените в решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ да заплати на А. И. К., ЕГН [ЕГН], разноси по делото в общ размер на 900 (деветстотин) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.